

หวงรัก

บทที่ 1

รถยนต์คันเล็กเอี่ยมหรูสีงาช้าง กระจกสีชาอ่อน แล่นเลี้ยวจากถนนใหญ่ที่แออัดด้วยยวดยานและผู้คนสายแล้วสายเล่าออกมาสู่บริเวณชานเมือง สตรีสาวผู้ขับซึ่งเป็นผู้เดียวในรถ พามันเลี้ยวเข้าถนนซอยสายเล็กซึ่งกำลังมีการพัฒนาก่อสร้าง บางตอนเต็มไปด้วยหลุมใหญ่น้อยเจิ่งขังด้วยน้ำสีคล้ำ มีผลให้รถคันหรูต้องโยกคลอนครั้งแล้วครั้งเล่าพร้อมน้ำโคลนกระเซ็นขึ้นจับเป็นระยะ ในบริเวณผิวถนนที่แห้งก็กลับส่งฝุ่นตลบฟุ้ง ทำให้สภาพเอี่ยมล่อเมื่อไม่นานก่อนหน้าถูกข้อมจนเปื้อนเปรอะไปเกือบทั้งคัน

หญิงสาวชลอรถเมื่อผ่านรอบรั้วซึ่งกอดด้วยซีเมนต์บล็อกทาสีขาวค่อนข้างยาวไปตามแนวถนน อดไม่ได้ที่จะมองผ่านลายโปร่งด้านบนของกำแพงเข้าไปยังตัวบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้หลังใหญ่ข้างในด้วยความรู้สึกปลาบปลื้ม ก่อนจะพาละเลยไป แล้วจอดเข้าที่หน้าประตูเหล็กโปร่งทาสีขาวของบ้านหลังเล็กที่อยู่ถัดไป

ร่างโปร่งที่สมส่วน ก้าวออกมาแล้วอ้อมไปเปิดประตูที่หนึ่ง อีกด้านหนึ่ง หยิบถุงกระดาษใบใหญ่ขึ้นถือไว้ เธอสวมเสื้อสีครีม ขลิบลูกไม้ กระโปรงยาวปิดเข้าสีเทา ใบหน้าอ่อนเงาเสร์ราแทบจะไร้สีสันแต่ดั้งเดิม เรือนผมหนานุ่มนวลทั้งตัวตรงๆ เคลือบไหล

ร่างอวบท้วมของสตรีวัยสาวใหญ่ก้าวออกมา พอเห็นว่าเป็นใคร ก็กุกักจ้อเดินผ่านสนามเล็กๆ ออกมาต้อนรับ

“ฟ้า” เธอเรียกขาน พอเห็นสภาพรถก็หัวเราะ “ถนนไม่ดี รถเลอะเทอะหมดเลย”

หญิงสาวยิ้มอ่อนยกมือไหว้ “พี่ราตรีไม่ต้องเปิดประตูใหญ่หรอกค่ะ ฟ้าอยู่ได้ครู่เดียวเท่านั้น”

“อ้าว เหรอ”

เธอก้มตัวลอดประตูบานเล็กที่ถูกเปิดออกให้ พี่สาวจับมันปิดตามเดิม ถ้ามขณะเดินด้วยกันมายังตัวบ้าน “ทำไมวันนี้มาได้”

“คิดถึงหลานๆ ไม่ได้พบนานแล้ว”

“นายเอกไปโรงเรียน น้องเอมกำลังหลับ”

เธอวางถุงกระดาษลงบนโต๊ะ บ้านหลังเล็กชั้นเดียวสะอาด สะอาดแม้จะเห็นของเล่นของใช้สำหรับเด็กเล็กวางเกลื่อน ชุดรับแขก ชุดอาหารขนาดสี่คนล้วนเป็นของเดิมที่เธอเคยอยู่เคยใช้

“คับแคบหน่อย รกด้วย” พี่สาวออกตัว

เธอยิ้ม “แต่ก็เต็มไปด้วยความสุข”

“แต่จะเทียบกับบ้านของฟ้าได้รึ” ราตรียังคงเกรงใจ

ฟ้ารุ่งนึกถึงที่ทางของเธอด้วยความรู้สึกอ้างว้าง บ้านหลังใหญ่หรู เฝียบพร้อมด้วยการตกแต่ง อุดมสมบูรณ์ด้วยมูลค่าทางวัตถุ..... เธอพอใจจะเลือกบ้านน้อยที่อบอุ่นสักหลังหนึ่งมากกว่า

ราตรีหายเข้าไปด้านหลังแล้วกลับมาพร้อมแก้วน้ำส้มคั้น ฟ้ารุ่งกำลังยืนอยู่ที่ประตูห้องนอนของเด็ก มองหลานหญิงตัวจ้อยนอนหลับหันมาไหว้พี่สาวซึ่งส่งแก้วเครื่องดื่มให้

“ซื้ออะไรมาเยอะเยอะ”

“ของเล่นกับขนมค่ะ”

“ของเล่นอีกแล้ว เกือบเต็มบ้านนี่ก็ฟ้าซื้อมาทั้งนั้น”

สีหน้าเธอแม้จะยิ้มแต่ก็หาความแจ่มใสไม่ได้ “ซื้อไว้หลายวันแล้วค่ะ ฟ้าไปหาซื้อของสำหรับแต่งห้องคุณณัฐ..น้องชายของคุณพี่... อดไม่ได้ที่จะซื้อของให้หลานๆ ด้วย ช่วงนี้ฟ้ากลับไปช่วยงานที่บริษัทค่ะ ยุ่งหน่อย ก็เลยเพิ่งจะมาได้”

“อ้าว ฟ้ากลับไปทำงานอีกแล้วหรือ”

“งานมีปัญหาก็เลยถูกขอให้กลับไปช่วย”

“แล้วคุณพีร์ชต์ยอมหรือ จู่ๆ จะให้เมียไปช่วยลูกน้องทำงาน”

คำเรียกขาน “คุณพีร์ชต์” คำว่า “เมีย” ทำให้ฟ้ารุ่งต้องหลบตาเสียงพูดติดขัด

“ยอมค่ะ เพราะหลังจากคุณหญิงเสีย ฟ้าก็ว่าง”

‘คุณหญิง’ คือคุณหญิงผกา สตรีสูงศักดิ์มารดาของพีร์ชต์ ซึ่งป่วยเรื้อรังมานานปี ฟ้ารุ่งปรนนิบัติรับใช้คุณหญิงตลอดช่วงสุดท้าย

ของชีวิตท่าน

ความจริง ฟ้ารุ่งปรนนิบัติดูแลคุณหญิงมาตั้งแต่ก่อนแต่งงานกับพีรชต์ และเพราะคุณหญิงขอร้องแกมบังคับ พีรชต์จึงยอมรับเธอไว้ในฐานะภรรยา

เขาทำเพราะรักแม่ ไม่ใช่เพราะรักตัวเธอ..!

“ช่วงที่ฟ้าอยู่บ้านดูแลคุณหญิง คุณพี เองานกลับมาให้ช่วยทำเสมอ เราคุยกันเพื่อหาทางแก้ปัญหาบ่อยๆ ฟ้าจึงเข้าใจทุกอย่างดี ตอนนี่กลับมาทำได้จะสองอาทิตย์แล้วคะ รู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วขึ้น”

เสียงพูดอ่อนน้อมเป็นปกติ แต่ที่ฟ้าสาวต้องมองอย่างเห็นใจ “ถ้าเขานักทำไม่ไม่มีลูกสักคน”

อีกฝ่ายหลบตา ลูก... หากเขามีใจ... มีเวลาให้ เธอคงไม่ต้องซีมิเตร้างจนถูกทักถาม...

“ฟ้าเองก็อยากมีคะ”

“มีลูกยากกรรมัง แบบพีนี่ไง กว่าจะได้นายเอกก็รอจนแทบหมดหวัง” ราตรีพูดพลางหัวเราะ “แล้วฟ้าไปให้หมอตตรวจบ้างหรือเปล่า สมัยนี้หมอช่วยได้นะ ได้ทีละสองสามคนเสียด้วยซ้ำไป”

เธอพูดไม่เต็มเสียง “คุณพีรชต์ไม่ค่อยว่างคะ แล้วเรื่องที่จะไปหาหมอ ทำอะไรแบบนั้น... เขาคงไม่ยอมแน่ๆ”

ราตรีพยักหน้าอย่างเข้าใจ “อืม มหาเศรษฐี ทำธุรกิจใหญ่โตทำอะไรๆ ก็สำเร็จ เขาคงไม่ชอบที่กับเรื่องนี้ต้องให้หมอเข้ามายุ่งเอาเถอะ อีกสักพักอาจจะมิลูกสักคนก็ได้ ฟ้าก็ต้องพักผ่อนให้มากๆนะ จะได้สดใสแข็งแรง ดูซิ หน้าเซียวยังกับไม่สบาย”

ฟ้ารุ่งผินยิ้ม ก็ถ้าหัวใจไม่เป็นสุข ใบหน้าจะสดใสได้อย่างไร

ตุ๊กตาทหารแบบไซลานยืนเด่นอยู่บนโต๊ะ ฟ้ารุ่งแตะปลายนิ้วลูบคลำ ลานที่ยังค้างทำให้เจ้าของเล่นตัวน้อยส่งเสียงพลางเคลื่อนไหวเล็กน้อยก่อนจะหยุดนิ่ง เธอยิ้มเศร้า

ราตรี พูดเสียงอ่อน “ณาทซื้อมา... ขานี้ก็เหมือนกัน ว่างเมื่อไหร่เป็นต้องมา หลงหลานยังกับอะไร”

ฟ้ารุ่งไม่ต่อคำ หากยังรู้สึกเศร้าเจ็บแสบมากกว่าเดิม

ราตรีกลับเข้าไปในครัว หญิงสาวจึงเดินรื้อออกมาที่ระเบียงเล็กหน้าบ้าน อิงแขนแนบกับเสา มองข้ามรั้วไม้เตี้ยๆ ไปยังบ้านหลังใหญ่ซึ่งเธอขับรถผ่านเมื่อครู่ก่อน

บ้านไม้โตใหญ่โตมากนัก เทียบไม่ได้กับคฤหาสน์หรูของเธอ.. ไม่ได้รับการดูแลสนามหญ้า ไม้ดอกไม้ใบโดยช่างผู้ชำนาญ ดูเป็นบ้านธรรมดาๆ ของคนธรรมดาซึ่งไม่ได้ร่ำรวยโดดเด่น แต่ว่าเคยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเธอ... เป็นที่อยู่ของคนที่เคยรักผูกพัน แม้ขณะนี้คล้ายมีกำแพงที่หม่นมัวกีดขวาง เธอก็ยังอาวรณ์ลึกซึ้ง

เธอเคยวิ่งเข้าออกบ้านนั้นอย่างสนิทสนมราวกับเป็นที่ทางของตนเอง... เสียงหัวเราะหัวๆ ของเด็กหนุ่มที่ล่อเคลียใกล้ชิดเด็กหญิงยังแว่วอยู่ในความทรงจำ เขาอายุมากกว่าเธอห้าปี เป็นหนุ่มเต็มตัวแล้วเมื่อเธอยังเป็นเด็กหญิงเล็กๆ

เธอเติบโตขึ้นโดยมีเขาเป็นวีรบุรุษในหัวใจเพียงคนเดียว ไม่ว่าจะมามีปัญหาอะไร คนเดียวที่เด็กหญิงบอบบางองแงนึกถึงก็คือพี่ชายคนนี้

เธอยังแว่วเสียงกรังกรังของโมบายกระเบื้อง ที่ “พี่ชาย” ผูกให้พี่ชายเชิงหลังคาตรงหน้าต่าง “...เอาไว้ม้อมฟ้าแทนพี่...” หลายปีต่อมา โมบายนั้นถูกกระซอกขาดด้วยหัวใจที่แหลกสลายของสาวน้อยที่ต้องอับอายและผิดหวังเมื่อถูกคนที่ตนแอบหลงรักทอดทิ้ง.....

ร่างของใครคนหนึ่งปรากฏขึ้นไกลออกไป ชายหนุ่มเพ็งก้าวเข้ามาจากประตูใหญ่ ชะงักเมื่อมองมาเห็น แล้วก็เดินตรงมาหาแม่ฟ้ารุ่งจะหันหน้าไปในทิศทางเดียวกัน แต่ความที่ใจไม่ได้อยู่กับตัวกว่าหญิงสาวจะรู้ตัว ร่างนั้นก็เข้ามาใกล้จนถึงรั้วเตี้ยที่กั้นพอเป็นแนว เธอถึงกับสะดุ้ง “พีณา..!”

เสียงทักขรั้ม “มานานแล้วหรือ”

เธอพนมมือไหว้ ใจเต้นแรงขึ้นทันที นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้พบเห็น ได้แต่นึกถึงอย่างโหยหา ก็ครั้งก็หนที่เธอต้องหลั่งน้ำตา แต่ว่าขณะนี้เมื่อมายืนอยู่ตรงหน้า เธอกลับทำอะไรไม่ถูก

“สักครู่หนึ่งแล้วคะ”

ชายหนุ่มผลักประตูไม้เตี้ยเดินเข้ามา ร่างของเขาสูง หน้าทึบ ช่วงไหล่กว้างแข็งแรง เขาเป็นนายทหาร แม้ไม่ได้อยู่ในเครื่องแบบ

แต่ว่ารูปลักษณ์และกิริยาท่าทางดูหนักแน่นแข็งแกร่ง

“ฟ้าสบายดีหรือ”

“สบายดีค่ะ ที่ฉันทละคะ”

“ก็เรื่อยๆ”

กณาท มองเธอหนึ่งนาน ลีกลงไปในดวงตาสีเข้มคือความ
อนาทรห่วงใยซึ่งฟ้ารุ่งไม่อาจรับรู้ได้

เขาฝ้าดูแลจนเธอเติบโต จากเด็กผู้หญิงตัวเล็กบางอแอ
อายุสิบปีที่ดูคล้ายเด็กที่มีอายุเพียงเจ็ดปี ขณะที่เด็กผู้ชายอายุสิบห้าปี
อย่างเขากลับโตใหญ่กว่าวัย พี่ชายคนโตของเขาและพี่สาวคนเดียว
ของเธอแต่งงานกัน และพาเธอมาอยู่ด้วยที่บ้านน้อยซึ่งเป็นเรือนหอ
ติดกับบ้านใหญ่ของครอบครัว

นอกจากพี่ชายคนโต ชายหนุ่มยังมีพี่สาวอยู่ถึงสามคน ความ
แปลกแยกจากพี่ๆ ต่างเพศต่างวัย ต่างความรู้สึกนึกคิด ทำให้เด็กหนุ่ม
หันมาให้เวลาและจิตใจแก่น้องสาวเล็กๆ คนใหม่อย่างเต็มที่ เธอเอง
ก็เช่นกัน อ่อนอายุจากพี่สาวมากกว่าสิบปี ช่องว่างในหัวใจที่ว่าแห้ว
เปลี่ยวตายได้ถูกปิดสนิทด้วยความรักผูกพันอันมีต่อ “พี่ฉาท”
พี่ชายผู้ซึ่งไม่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดแต่อย่างใด

มันเป็นความสัมพันธ์ที่บริสุทธิ์สวยงาม ที่เขาเคยภาคภูมิใจ
แต่ทว่าในช่วงเวลาหนึ่งเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ในความเยาว์วัยเมื่อเธอ
เติบโตเป็นสาว เขากลับลงโทษโกรธเคืองเธอราวกับว่ามันเป็นเรื่อง
ร้ายแรง เมื่อได้ยินจากเพื่อนสนิทของเธอ.. มณฑิรา.. ซึ่งเป็นเด็กสาว
แสนสวยที่เขากำลังหลงรักในเวลานั้น ว่า “น้องสาว” เทียวได้พูดกับ
เพื่อนๆ ตู้อ่าวว่าเขาคือคนรัก

จุดเริ่มเล็กๆ ถูกผลักดันให้ยิ่งห่างเหินจากกันด้วยเรื่องไม่มี
แก่นสารเรื่องแล้วเรื่องเล่า นอกจากคำพูดของมณฑิรา พี่สาวทั้งสาม
ของเขาก็คอยตอแยเข้าแหงนเขาทั้งรำคาญทั้งอับอาย และสิ่งที่
หนุ่มน้อยทำในเวลานั้น ก็คือบึ้งตึงเหินห่าง ไปจากน้องสาวคนนั้น

และเพราะเขามัวแต่ลุ่มหลงสนใจมณฑิรา จึงตัดสินใจที่จะละทิ้ง
เด็กสาวซึ่งทำให้เขาถูกล้อเลียนลำบากใจอยู่ทุกวัน ละเลยที่จะนึกถึง
จิตใจที่บอบบางอ่อนไหวของเธอว่าจะได้รับความกระทบกระเทือน
เจ็บปวดเพียงใด เขาปลีกตัวเหินห่าง หากบังเอิญพบกันก็จะมอง
เมินไป ทำร้ายจิตใจอีกฝ่ายโดยไม่ตั้งใจอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ฟ้ารุ่งจึงหลบลิ้นหนีหน้า เก็บเนื้อเก็บตัว จากทั้ง “บ้านใหญ่” และ
จากกลุ่มเพื่อนที่เคยรวมกลุ่มมกริดกราดสนุกสนานกันตามประสาเด็กสาว
จนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัย

เธอแต่งงานกับมหาเศรษฐีซึ่งมีอายุแก่กว่ามากมายโดยไม่มีงาน
ฉลอง... ที่ชายหนุ่มเคยเห็น ก็คือรถยนต์เอี่ยมหรู ซึ่งนานๆ จะมาจอด
อยู่ที่บ้านหลังเล็ก กับได้ยินคำบอกเล่าถึงเธอจากคนในครอบครัว และ
จากมณฑิรา

เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเธอมากไปกว่านั้น

เมื่อเวลาผ่านไป ต่างคนต่างเป็นผู้ใหญ่ ชายหนุ่มย้อนเห็นข้อ
พลาดผิดของตนเองอย่างชัดเจน รู้สึกเสียดายความสัมพันธ์ที่ดีที่เคยมี
ตั้งใจอยู่ครามครันที่จะแก้ไข แม้กลับคืนดังเดิมไม่ได้ แต่เขาก็หวัง
ว่าหลายอย่างจะดีขึ้น แต่ในขณะนี้ เมื่อมาพบกันครั้งแรกหลังจาก
เวลาหลายปีผ่านไป เขารู้สึกว่าจะสายเกินไป... เสมือนมีกำแพงแก้ว
มากั้นขวาง... มองเห็น แต่แตะต้องกันไม่ได้

“มณฑิละคะ ไม่ได้พบกันนานแล้ว”

เสียงถามอ่อน สิ้นหาขริม แม้ไม่มีแววตระหนงไว้ตัว แต่ก็
ปราศจากความสนิทสนมไว้วางใจดังที่เคยเป็น กณาท รู้สึกถึง
ความสูญเสียที่น่าใจหาย

“มณฑิสบายดี” เสียงตอบขริม ดวงตาสีเข้มยิ่งขริมไปกว่า

ฟ้ารุ่งหลบตา กลืนก้อนแข็งๆ ที่แล่นมาติดที่ลำคออย่างยาก
ลำบาก กระจ่างไม่คลายความแปลกแยกซึ่งซังเธอเอง เคย
ห่างเหินวางตัวอย่างไร ขณะนี้ก็ไม่ได้ลดคลายลงเลย

เธอป้อนรอยยิ้มขณะถาม “เมื่อไหร่จะมีข่าวดีคะ”

ชายหนุ่มไม่อาจยิ้มตอบ เมื่อพูดถึงการแต่งงานกับหญิงคนรัก
เขารู้สึกเหมือนถูกหนามสะกิด

“...ทำไมจะต้องรีบแต่งละคร พี่ณาท อะไรๆ ก็ยังไม่พร้อมสักอย่าง ไม่มีรถ ไม่มีบ้าน ต้องไปอยู่บ้านพักเก่าๆ ในกรมทหารสภาพแวดล้อมไม่เห็นจะดีเลย มณฑลวิเศษภาพจิตเสียค่ะ ไม่เอาด้วยหรือ...”

มณฑิราไม่ได้รักเขามากไปกว่าการแสวงหาคคุณค่าทางวัตถุ เธอใฝ่ฝันอยากจะมีบ้านสวยอยู่ในหมู่บ้านร่ำรวย เสียงหวานๆ พูดเปรยครั้งแล้วครั้งเล่า “...มณฑิราอยากได้บ้านอย่างนี้... อยากได้แหวนเพชรเม็ดใหญ่สักหน่อยจะได้ไม่อายคนเขา...” และท้ายที่สุด...

“...พี่ณาทขอจากคุณแม่ไม่ได้หรือคะ ขอที่ดินมาสักแปลงก็ได้ ถ้าราคาดีจะได้ขายเอาเงินมาแต่งงาน...” แต่ว่าชายหนุ่มทำให้ไม่ได้แม้สักอย่างที่เราออกด้อน

และมณฑิราก็ไม่ได้รื้อร่นกระวนกระวายที่จะแต่งงานกับเขาหญิงสาวเคยแสดงความแ้งอนเอาบ้างที่เขาไม่ตามใจ หากแล้วก็หายเธอมีสังคม มีเพื่อนทั้งหญิงและชาย แต่ละคนที่กนาทรู้จักก็มีฐานะดี ขับรถยนต์คันหรู มีตำแหน่งหน้าที่ดีๆ กันทั้งนั้น

เขารักและให้เกียรติเธอเกินกว่าจะเกรี้ยวกราดหึงหวงหรือแสดงความระแวงให้เธอเคืองใจ สิ่งที่เขาทำก็คือรักและอดทนตลอดมา

ฟ้ารุ่งจึงต้องถอนใจเมื่อได้รับคำตอบเพียงสีหน้าที่ขริมเฉย

เธอขยับตัว “ฟ้าจะต้องไปแล้ว”

อีกฝ่ายรับรู้ด้วยสีหน้าขริมๆ

หญิงสาวสะอื้นอยู่ในอก เขาช่างไม่เหลือเยื่อใยผูกพันแม้แต่น้อยนิด อยวว่าแต่ในเวลานี้ที่เธอกำลังว่าเหวอย่างเหลือเกิน

สามีของเธอไม่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นสามี เขาเหมือนนายจ้างเจ้าของบ้านซึ่งมีเธอคอยดูแลรับใช้ พีรัชดีดีต่อเธอ แต่ไม่ได้รัก.. ฟ้ารุ่งเชื่อว่าเขามี “บ้าน” อื่น เพียงแต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร อยู่ที่ไหน

เธอเคยรู้สึกอรุ่มริษยา หากแล้วมันก็ถูกกดทับด้วยความเจ็บปวดจนชาชิน ที่เคยรู้สึกว่ารักหวงสามี ขณะนี้เธอไม่รู้เลยจริงๆ ว่ารู้สึกอย่างไร

ราตรีเดินออกมาเมื่อได้ยินเสียงสนทนา “อ้าว ณาท”

ชายหนุ่มยกมือไหว้

“เพิ่งกลับบ้านหรือ เตียวมาทานข้าวที่นี้ใหม่ หรือว่าจะทานกับคุณแม่”

“ขอบคุณครับ พี่ราตรี แต่ว่าผมจะไปข้างนอก”

“ไปหามณฑิราหรือ” ราตรีเปลอถาม แล้วก็ชะงัก หันมองฟ้ารุ่ง

ชายหนุ่มตอบรับขริม ๆ “ครับ”

“ฟ้ากำลังจะกลับพอดี” เธอบอกพี่สาว “คุณภริ จะมาถึงบ้านประมาณสี่โมงเย็น ฟ้าควรจะต้องต้อนรับเวลาเขามา ไม่อย่างนั้นจะดูไม่ดีเหมือนเราไม่ใส่ใจ”

เธอบอกลาชายหนุ่มด้วยความรู้สึกเจ็บปวดระคนอวรณ์ที่ถูกกดบังคับไว้จนชาชิน มองตาเขาตรงๆ พูดด้วยน้ำเสียงขริมเฉย

“ฝากความคิดถึงให้มณฑิรายะคะ พี่ณาท”

ดวงตาสีเข้มคู่นั้นมองตอบ เครื่องขริมระคนเจ็บปวดพองๆ กัน...

รถยนต์รับจ้างแล่นส่วนออกมา เมื่อรถหยุดคนเล็กซึ่งเพิ่งได้รับบริการล้างรถอย่างรีบด่วนของฟ้ารุ่งเลี้ยวเข้าประตูบ้าน เธอเคลื่อนรถไปตามถนนซึ่งตัดผ่านสนามหญ้าสีเขียวเรียบ แล้วจอดที่โรงเก็บชายหญิงคู่นี้ยืนอยู่ในท่ามกลางกลุ่มกระเป๋าดินทางและห่อข้าวของต่างมองฟ้ารุ่งไม่วางตา

หญิงสาวลงจากรถ สาวเท้าเดินเข้าหาพลาตงส่งยิ้มต้อนรับ ทว่าสีหน้าและสายตาที่ปราศจากความเป็นมิตรของอีกฝ่ายทำให้ต้องชะงัก

“คุณภริใช้ไหมคะ”

ร่างสูงโปร่งที่ดูแข็งขันอย่างนักกีฬาขยับหนึ่ง ภายใต้วัยเข้มยาวได้รูปสวย ดวงตาวารีที่ดูสวยกว่าดวงตาชายกลับแฝงไว้ด้วยประกายแข็งกร้าว เย็นชาและขิงขัง

ฟ้ารุ่งชะงักวับ “ฉันชื่อฟ้ารุ่ง”

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่ายนอกจากสายตาเครียดขึงที่มองสำรวจอย่างน่าอึดอัด

“จะต้องรายงานตัวอีกเท่าไรถึงจะเข้าบ้านได้”

น้ำเสียงสะบັดอย่างหงุดหงิดเป็นของฝ่ายหญิง สีหน้าขมวดมุ่น ทำให้ฟ้ารุ่งนึกเสียดายที่สาวสวยขนาดนี้ช่างแล้งมารยาท

เธอมีร่างสูงโปร่งสวยงาม สวมเสื้อคอกว้างสีครีมพับแขนไว้ ใต้ข้อศอก สอดปลายไว้ภายใต้ขอบกางเกงขาสั้นปลายกว้างเหนือเข่า กระดุมเสื้อเม็ดบนๆ ถูกเปิดละไว้อย่างไม่สนใจ อวดช่วงบนของเนินนูน ซึ่งสมบูรณ์เต็มที่ ช่วงขาเรียวยาวแข็งแรง ผิวเนื้อสีน้ำตาลทองนวล เนียนหาที่ติมิได้

สาวรับใช้สองคนออกมายืนเมียงมอง ฟ้ารุ่งก้มมือเรียกแล้ว พยักหน้าไปที่กองกระเป๋าย่างเข้าใจกัน “เชิญค่ะ” เธอกล่าว ก่อนจะเดินผ่านคนทั้งสอง ขึ้นบันไดเตี้ยๆ ที่ปูลาดด้วยแผ่นหินใหญ่ ผ่านลานระเบียงเข้าไปในบ้าน

“เนี่ยเธอคะ พี่สะใภ้ของคุณภู” เสียงเยาะหยันนั้นเหมือนจะพูดกันอยู่เพียงสองคน ทว่าคนพูดไม่ได้สนใจหากใครอื่นจะได้ยินด้วย “อายุสักเท่าไรกันนี้ พี่ชายคุณนี่ยังงี้ถึงได้แต่งงานกับคนรุ่นลูก..!”

ฟ้ารุ่งก้าวเร็วกว่าปรกติเพื่อที่จะหนีให้พ้นเสียงวิจารณ์ ขณะที่ชายหนุ่มที่เดินตาม ก็ถึงกับชะงักเมื่อมองเห็นภาพวาดขนาดใหญ่ของคุณหญิงผกา สตรีเจ้าของบ้านผู้ล่งลับ ซึ่งถูกตรึงอยู่ ณ จุดซึ่งเด่นสะดุดตาในห้องรับแขก เขาชะลอฝีเท้าขณะหันดูภาพจนเหลียวหลัง ฟ้ารุ่งจึงต้องยืนรอรออยู่ที่เชิงบันไดกว่าร่างทั้งสองจะตามมาทัน

เธอไม่ทันได้สนใจว่าชายหนุ่มมีสีหน้าผิดไป

เธอนำขึ้นบันไดไปยังชั้นบนโดยไม่พูดจา สตรีที่เดินตามหลังมองค้อน เสียงลงฝีเท้าหนักกว่าปรกติ “เซ็ดเหลือเกิน นี่ขนาดเพิ่งพบหน้านะ ต่อไปจะเป็นยังไงละเนี่ย”

นั่นซิ ต่อไปจะเป็นอย่างไร ฟ้ารุ่งเองก็นึกสงสัย

“...ภูรีเป็นเด็กที่มีปัญหา เขาเป็นปัญหากับทุกคน พ่อ แม่เลี้ยงญาติพี่น้อง และกับพี่ชายคนเดียวที่รักเขา ไม่มีใครพูดกับเขารู้เรื่อง เขาไม่เคยรักใคร ไม่ฟังใครทั้งนั้น...” นั่นเป็นสิ่งที่ฟ้ารุ่งได้ยินมา

พีรัชต์ก็เคยพูด ดูเหมือนอารมณ์ของหนุ่มใหญ่จะพลุ่งพล่านขึ้นทุกครั้งทีพูดถึง “น้องชาย” กระนั้นฟ้ารุ่งก็รู้สึกรับรู้ว่ามีรักห่วงใย น้องชายต่างมารดาคนนี้ไม่น้อย เพียงแต่ไม่ได้พูดออกมาเป็นถ้อยคำที่ชัดแจ้งเท่านั้น

หญิงสาวเตรียมตัวไว้บ้างแล้วว่าต้องพบกับอะไร..... ผู้ชายวัยหนุ่มที่พาลเกรไม่มีเหตุผล ดีอร์ันและเต็มไปด้วยความเกลียดชัง..... เพียงแต่เธอไม่ได้คาดคิดว่าจะเพิ่มผู้หญิงแบบเดียวกันนั้นมาด้วยอีกคนหนึ่ง

ลูกบิดประตูโลหะซุบสีเข้มถูกจับหมุน แล้วประตูไม้สักหนาสลักประณีตก็ถูกเปิดออก ห้องนอนกว้าง จัดวางชุดตู้โต๊ะเตียงเข้ากัน ดูหรูหรากลมกลืนไปหมดทุกซอกมุม ผ้าม่านหนาสีอ่อนซึ่งถูกออกแบบตัดเย็บติดตั้งอย่างประณีต ถูกรูดกว้างออกจากกัน เข้ากันดีกับชุดผ้าคลุมเตียงและผืนพรมที่ปูอยู่บนพื้นหน้าเตียงนอน

ผู้มาใหม่กลับไม่ยินดีแต่อย่างใด “สีขริ่มจิง ห้องก็เล็ก” แสงดาวบนพलगเดินสำรวจเปิดปิดประตูตู้เสื้อผ้า “นี่ถ้าวางทีวี ตู้เย็น เครื่องเสียงและอะไรๆ เข้าไปหน่อย คงอึดอัดคับห้องไปหมด”

ฟ้ารุ่งนิ่งเงียบ แต่ครั้นโบหน้าสีอ่อนที่คมเข้ม ดวงตาวารีของฝ่ายชายหันมามองอย่างรอกอัยคำอธิบาย เธอจึงพูดว่า

“คุณภูรีเคยอยู่ที่ห้องนี้ไม่ใช่หรือคะ แล้วฉันไม่ได้คิดมาก่อนว่าจะมีสุภาพสตรีมาพักอยู่ด้วย”

“เราอยู่ด้วยกันมาตลอด” เสียงตวัดหัวนๆ เป็นของฝ่ายหญิง ดวงตากลมโตในกรอบมาศคาร์หนา ออกจะดูต้นวาววาม

ฟ้ารุ่งฝึกรการระงับใจมาเป็นเวลานานแล้ว โดยสภาพความเป็นอยู่ที่กดตันสาหัสหลังจากเธอก้าวเข้ามาอยู่ที่นี้... คุณหญิงผกาเจ็บป่วย โศกเศร้าหงุดหงิดเพราะทุกข์ทรมานกับสังขาร บรรดาญาติมิตร เจ้ายศเจ้าอย่างของท่านที่มาเยี่ยมเยียน กับสามีที่เหมือนไม่ใช่สามี... ผู้ซึ่งแทบจะไม่กล้าสบตาเธอเสียดายเข้าไป

เธอจึงวางสีหน้าขริ่มเฉยได้ ในทุกสถานการณ์

“เราจะอยู่ด้วยกัน” เสียงทุ้มขริ่มๆ ของฝ่ายชายยืนยัน สีหน้าออกจะเครียดทำให้คาดเดาได้ว่าเขาไม่ได้รู้สึกชอบใจกับการตระเตรียม

ต้อนรับอย่างตั้งใจดีของเธอ

หญิงสาวพูดเรียบๆ “ฉันเสียใจที่ไม่มีห้องว่างแล้วนอกจากห้องที่เล็กกว่านี้มาก เกรงว่าจะไม่ค่อยเหมาะ”

“ห้องที่ติดกันนี้ละของใคร ใหญ่ไหม” เสียงถามของฝ่ายหญิงยังวางตนอยู่ในระดับที่เหนือกว่า

“ใหญ่ค่ะ คุณหญิงเคยอยู่มาก่อนที่จะย้ายลงไปพักห้องข้างล่าง ท่านป่วยอยู่ตลอดสองปีที่ผ่านมา ต้องใช้รถเข็น แล้วก็มิแชนมาเยี่ยมอยู่เรื่อยๆ ก็เลยย้ายลงไป แต่ของของท่านยังอยู่ ห้องนั้นกับห้องนี้มีประตูเปิดติดต่อกัน แต่ว่าฉันเอาตู้ไซค์บอร์ดตั้งบังประตูไว้”

สีหน้าของชายหนุ่มยากที่จะอ่าน ฟ้ำรุ่งไม่ยากเชื่อว่าเขาจะรู้สึกสากแสบกับการที่ได้รับรู้ว่ามารดาเลี้ยงต้องทุกข์ทรมานเจ็บป่วยอยู่ตลอดเวลาสองปีที่ผ่านมา..... ก่อนที่จะเสียชีวิต.....

ฟ้ำรุ่งไม่อาจล่วงรู้ ว่าเขากำลังระลึกถึงช่วงวัยเยาว์เมื่อถูกพามาอยู่กับมารดาเลี้ยงที่นี่ ประตูเล็กบานนั้นมักจะเปิดออก พาเอาร่างบอบบางภายใต้อาการทรุ สีหน้าเย็นชา และประกายตาชิงชัง เข้ามาหาเขา คอยจับสำรวจไม่ว่าเขาจะทำอะไร ในยามค่ำคืน ดวงตาคู่นั้นไม่วายจับจ้องมองดู แม้ในยามที่เขาหลับในช่วงราตรี

มีครั้งหนึ่งซึ่งเด็กชายตัวเล็กผวาตื่นขึ้นเพราะฝันร้าย สิ่งแรกที่เห็นก็คือใบหน้าขริมเคียด ดวงตาคมกริบจับจ้องมองอยู่ ความตกใจทำให้เด็กชายส่งเสียงกรีดร้อง ผลก็คือมือบาง ๆ แต่ทรงพลัง กดปิดปากจมูกจนเขาแทบหายใจไม่ออก เด็กน้อยดิ้นรนอยู่นานนานภายใต้มือที่บีบกดจับไว้ ชูคำรามให้เขาหยุดร้องให้ แล้วก็ตามด้วยฝ่ามือที่หวดตีลงมาไม่เลือกที่... ครั้งแล้วครั้งเล่า.....

ไม่บ่อยนักที่เขาถูกตีรุนแรง แต่ก็ไม่มีวันลืม มารดาเลี้ยงสร้างความรู้สึกกดดันบีบคั้นให้ตามมาเป็นเงาหลอกหลอนตลอดมา

“เลื่อนไซค์บอร์ดออก” เสียงสั่งห้วนแฝงกังวานประหลาด ทำให้ฟ้ำรุ่งแปลกใจ

“ดาวจัดการเองก็ได้ค่ะ คุณหญิง” แสงดาวพูด “เราจะใช้ทั้งสองห้องเปิดต่อกันเลยนะคะ คนตายไปแล้ว ข้าวของจะเอาเก็บไว้ที่ไหนหรือให้ใครไปเสียก็ได้ ผู้หญิงแก่คนเดียวจะมีอะไรกันนักหนา”

“ถ้าคุณพีร์ชต์ไม่ขัดข้อง ฉันจะย้ายของให้”

“ทำไมจะขัดข้อง บ้านนี้ก็สิทธิของคุณหญิงเหมือนกัน”

ฟ้ำรุ่งไม่คิดจะอธิบายว่าสิ่งของของมารดามีความหมายต่อพีร์ชต์เพียงใด เธอยังดูแลรักษาทุกอย่างไว้อย่างดี บางครั้งบางหนสามียังเข้าไปนั่งนิ่งๆ ในห้องนั้นนานๆ “.....ผมรู้มาก่อนแล้วว่าท่านจะอยู่ได้อีกไม่นาน ทำไมผมถึงไม่ทำให้ดีกว่านั้น...”

เธอตอบเขาว่า “...คุณทำดีที่สุดแล้วค่ะ ไม่มีอะไรบกพร่องเลย ในส่วนที่คุณทำไม่ได้ ฟ้ำก็ได้ทำหน้าที่แล้ว.....”

สาวใช้สองคนลำเลียงกระเป๋าเดินทางขึ้นมawangเรียง ฟ้ำรุ่งขยับตัว “เล็กกับนิตอยู่ช่วยคุณๆ จัดของก่อนนะ”

เธอหันมาพูดกับหนุ่มสาวเจ้าอารมณ์ว่า “ถ้าต้องการอะไรเพิ่มเติมละก็บอกเด็กได้เลยค่ะ” แล้วก็เดินจากไปโดยไม่รอคำตอบ

แสงดาวทำตาวาวอย่างหงุดหงิด

“วางท่า...! ทำยังกับตัวเองเป็นเจ้าของบ้านอย่างนั้นแหละ”

ชายหนุ่มกลับไม่ได้ตั้งใจในเรื่องเดียวกัน เดินเรื่อยไปรอบห้องต่อสู้กับความรู้สึกบีบคั้นกดดันที่ตามมาหลอกหลอน เขารู้สึกเหมือนจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้... ต้องหันไปหยุดที่หน้าต่าง มองออกไปข้างนอก ใช้แผ่นฟ้ำกับทิวทัศน์ที่ชวนทัศนวิสัยเมืองนอกเป็นทางออก

สนามหญ้ากว้าง เขียวสด ปลูกประดับไม้ดอกไม้ใบสวยงามกว่าที่เคยเห็น สมัยนั้นเขาได้แต่มองดู อยากจะวิ่งเล่นบนสนามนุ่มๆ แต่ก็ทำไม่ได้ อาจจะเป็นเพราะเขาไม่กล้าพอ ไม่มีความเบิกบานพอจะทำ หรือไม่ก็เพราะถูกห้าม เพราะว่า “มารดาเลี้ยง” ไม่อาจทนเห็นเขามีความสุขได้

แสงดาวเริ่มเปิดกระเป๋า รื้อเสื้อผ้าออกมาพาลางส่งเสียงบัญชาไม่ขาดระยะ ชายหนุ่มทอดตัวลงนอนบนเตียงและปล่อยให้เสียงและร่างของทั้งสามเคลื่อนไหวอยู่นอกความสนใจ ขณะที่สองสาวใช้มองหน้ากันครั้งแล้วครั้งเล่า คุณหญิงคนไหนเ็นช่างหงุดหงิดฉุนเฉียวเอาแต่ใจตนเองเหลือเกิน.....